

AZ IDŐK JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

ORSZÁGOS
KÜLDÖTTÉRTÉKEZLET
2006

Igehirdetések

Lelkészek, igehirdetők, tisztviselők névsora

Határozati javaslatok

Sonnleitner Károly

„FELGYÜLT AZ EGÉSZ NÉP...”

Őszinte szeretettel és tisztelettel köszöntelek kedves Mindnyájatokat!

Örülök, hogy ilyen szép számban sikerült összejönnünk. Azzal a várakozással és szorongással jöttem ide, hogy vajon ez a mostani két nap milyen együttléteket sejtet. Hányan tudnak majd jönni. Most már látom és közvetett jelzésnek tekintem az egybegyűlték létszáma alapján is, hogy ez a nép fontosnak tartja az Isten dolgait, és időt, fáradságot nem kímélve részt akar venni egy olyan alkalmon, ahol dolgainkat megbeszéljük, ahol közösen tervezzük a jövőnket, ahol olyan igehirdetések hangzanak el, amelyek lelki és eszmei irányt mutatnak a jövőre vonatkozóan. Itt szeretném elmondani mindjárt a legelején, hogy így is terveztük ezt. Küldöttértekezleteinken érzéseinkbe olykor egy kis csalódás is vegyül, mert ez az értékrend felborul. Néha olyan dolgok kapnak nagyobb jelentőséget, amelyek kevésbé fontosak: ki milyen tisztségre lesz megválasztva és hol, mikor, mit fog tenni a jövőben, fontosabbá vált, mint a lelki és eszmei iránymutatás. Szeretnénk ezen a mai és a holnapi napon alapvetően változtatni, és ennek érdekében az Igét szeretnénk még inkább a középpontba állítani.

Keresve kutattam egy olyan igeszakasz után, ami megfelelő eligazítást nyújthat egy ilyen alkalommal. A Szentírásban egy mindannyiunk előtt jól ismert igehelyen küldöttértekezlet képei bontakoznak ki előttünk. Ennek alapján majd a mennyei mintát követve mi is tudunk olyan

testvéri találkozót szervezni és tartani, amelyet nyilvánvalóan a menny jóváhagyása kísér. Ha az ember viselkedését az ószövetségi időkre, Isten népe sorai között mindig voltak nagy találkozók. A menny szándéka szerint ezek mindig a lelki ébredést szolgálták. Voltak kötelező ünnepek, amikor minden családból férfiaknak kellett útra kelni olykor családotól, hogy Jeruzsálemben a többmillióst meg együttesen dicsérhesse Istent, és épülhessen, gyógyulhasson lelkiileg, látást nyerjen a jövőre vonatkozóan. Pionírjaink is ezt az utat követték, mert ha belelapozunk elődeink történelmébe, azt láthatjuk, hogy körülbelül háromhetes együttléteket gondolkodtak. Például 1891-ben március 5–25-ig tartott a megbeszélésük. Az 1888-as konferencia is ilyen hosszabb időkeretben tartott találkozó volt, mert úgy gondolták, szükségük van arra, hogy Isten Igéje hasson rájuk, hogy kikerülhessenek minden más irányú befolyás alól, és átlúgozza, átjárja az egész valójukat az Isten közös imádásának és az Ige közös hallgatásának a befolyása. A legutóbbi alkalommal Nehémiás könyvéből idéztünk fel részleteket a templomépítéssel összefüggésben, és csak ismétlésként hivatkoznék arra, hogy mennyire megkapó volt az a felsorolás is, amikor az elsőtől az utolsóig, mindenkinek a neve bekerült a feljegyzések könyvébe – ki itt épített, ki ott –, mert aki az Isten művében munkálkodik, arról megemlékezés készül. Ha itt a földi igazságérzet indokoltnak látta, hogy ez így történjen, akkor mennyivel inkább a mennyben. Ezt a történetet

szeretném folytatni Nehémiás 8. fejezetétől, ahol egy hosszabb igeszakasz arról szól, hogy mi történt, miután a templomot felszentelték és a város megépítésére irányuló lépések is kezdetüket vették. Néhány fontos kifejezésre szeretném felhívni a figyelmet, mert ezek alkalmasak arra, hogy bennünket lélekben ráhangoljanak arra, aminek szándékunk szerint itt történnie kell.

„Mikor pedig eljött a hetedik hónap és Izráel fiai az ő városaikban lakoztak, felgyűlt az egész nép egyenlőképpen a piacra, amely a vizek kapuja előtt volt, és mondták az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt az Úr Izráelnek. Előhozta azért Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet eleibe, melyben együtt voltak férfiak és asszonyok, és mindazok, akik azt értelemmel hallgatták a hetedik hó első napján. És olvasott abból a piacon, amely a vizek kapuja előtt volt, kora reggeltől fogva mind délig a férfiak és az asszonyok előtt és mindazok előtt, akik azt érthetik, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatta a törvényt.” (Neh 8,1–3)

Bizonyára ti is felfigyeltetek azokra a fontos kifejezésekre, amelyek ebben a rövid szakaszban találhatóak. Nem a prédikátor állt elő valami általa fontosnak vélt dolgot feltétlenül elmondani. Megérlelődött a népben az igény a törvény hallgatására. Érezték, hogy kiszáradnak és a menny befolyása, iránymutatása nélkül céltalanok, ezért kérték az írástudó Ezsdrást, hogy hozza elő „Mózes törvényének könyvét”. Amikor előhozta, a gyülekezet „értelemmel hallgatta a hetedik hónap első napján”, a

kürtölés ünnepén. És felolvastott a piacon abból reggeltől délig, és az egész nép nagy figyelemmel hallgatta a törvényt. (Mi olykor még ötvenperces istentiszteletet is nehezen viselünk.) A későbbiekben olvasunk arról, hogy magyarázták is a törvényt – itt csak felolvasták. Nagy figyelemmel hallgatta a nép, mert érezte, hogy ebből áldás származik. Érezték, hogy a törvényben, az Isten szavában rejő teremtői hatalom – ha befogadják – képes arra, hogy az el-lanyhult, a tradíciókhoz kötődő emberi szívet megváltoztassa. Az 5–6. vers szerint amikor megszólalt a törvény, felállt az egész nép. Ennek első-sorban nem liturgiai jelentősége van, hanem az a tisztelet jut ezzel a magatartással kifejezésre, amit az Isten szava iránt táplálnak, mert úgy érezték, méltatlan hozzájuk ülve vagy magukat kényelembe helyezve hallgatni a törvényt. Isten szavát megilleti az a tisztelet, hogy felállva hallgassák. Nem akarok újítani. Nem azt akarom sugallni, hogy álljunk fel, mert prédikálok. Csak szeretném ezeken a szavakon keresztül a hozzáállást érzékeltetni. Utána „meghajtván magukat, leborultak az Úr előtt”. Ez a helyes magatartás, ha szól az Úr. „Szólj Uram, mert hallja a Te szolgád.” Az Isten van jelen. Hitünk szerint e mostani együttlétünkön is Isten fog megnyilatkozni. Isten Lelkének a befolyása fog érlelni gondolatokat kinek-kinek, a mi küldött testvéreinknek tudatában, akik a Lélektől vezéreltetve bemennek majd a különböző bizottságokba, és elmondják mindazt, amit Isten a lelkükre helyezett. Ehhez azonban Isten Lelkének befolyása alá kell kerülnünk. A magatartásunk visszahat a tudatunkra. Visszahat a lelkeségünkre. Ha valaminek külső kifejezési formát keresünk, ezt azért tesszük, mert valami belső elkötelezettség indít erre.

A 7. versben még mindig arról olvasunk, hogy „a nép a maga helyén áll”. A 8.-ban pedig arról, hogy a nép

megértette az olvasottakat. Majd sír az egész nép, amikor a törvény beszédeit hallja. Ebben a három fejezetre kiterjedő igeszakaszban a kürtölés ünnepe, az engesztelési nap és a sátoros ünnep alkalmi egybemó-sódnak. Tudjuk jól, hogy a sátoros ünnep, sőt az azt megelőző kürtölés ünnepe, amikor tíz napon keresztül sófárfúvással emlékeztették az egész népet arra, hogy valamilyen óriási jelentőségű alkalom van a küszöbön, eleve hozzájárultak ahhoz, hogy az egész népre valamilyen szent áhítatot telepedjen. Az engesztelés napján pedig önvizsgálatot tartottak, bűnvallomást tettek, majd a sátoros ünnepről, amikor ez a hatalmas, hosszú együttlét véget ért, az Istennel találkozás örömeivel tértek haza, mert Isten egy folyamaton segítette végig őket. Először meghallgatták szavát, a kürtölés, a sófár hangját, majd az engesztelési napon bűnbánatban, alázattal megbékéltek Istennel, és Isten befogadta őket. Irányt mutatott nekik ekkor. Az Istenre és az egymásra találás öröme határozta meg azután a továbbiakat, és a sátoros ünnep boldogító alkalmá zárta le ezt a hosszabb együttlétet.

A 18. vers szerint 7 napon át olvastak Isten törvényének könyvéből. A 9. fejezet első versei pedig arról tanúskodnak, hogy Izráel fiai egybe-gyűltek, böjtöltek, elváltak minden idegenektől. Nem kell konkrétan arra gondolnunk, hogy nekünk is az idegen házastársat kell otthagynunk, ennél sokkal mélyebb és átfogóbb jelentése van. Ahol a megtérés, az értékrend megváltozásának tapasztalata megjelenik, ott az ember elválik mindattól, amiben az Isten Igéje megítél, elválik mindattól, ami az Isten értékrendjébe nem illeszkedik bele, amelyek egykor nyereségek voltak, most kárnak és szemétnak ítéli. Mindent elad, és mindent kárba veszni hagy, csak hogy a Krisztust megnyerje. Gondolhatunk itt a megtalált gyöngyre vagy a szántóföldben

elrejtett kincs megtalálására. Eladta mindenét, amije volt, csak hogy az övé legyen. Amikor egy ember megtalálja Istent és megbékél Vele, akkor gyökeresen megváltozik az értékrendje, amikor pedig azt mondja az Ige, hogy „elváltak az idegenektől”, nem csupán az idegen házastársak eltávolítására utalt. Ennél lényegesen többre. Vallást tettek bűneikről, megálltak és olvastak a nap negyed-része alatt. A nép pedig nagy figyelemmel hallgatott. A második negyedrészt alatt vallást tettek és leborultak az Úr előtt. Szeretném, ha ösztönzést merítenénk ebből, és ez a két napos együttlét lehetőséget nyúj-tana a közös könyörgésre is. Őt igehirdetés fog elhangzani, többet a két napba nem tudtunk egyéb feladaink mellett belesűriteni, de nagyon örülnénk annak, ha az igehirdetéseket közös imádságok kísérik. Mély elmélyülés az Isten szavában, a halottakon való elgondolkodás.

Bárcsak hagynánk, hogy Isten Lelke birtokba vegye a mi egész lényünket, és ez lenne a meghatározója ennek a küldöttértekezletnek. Izráel fiai áttekintették múltjukat, előszámlálták Istennel szerzett tapasztalataikat, és ha figyelmesen végigolvassuk ezt a szakaszt, egészen érdekes dolgokat találhatunk. Azért számlálták elő a múltjukat, hogy identitástudatuk megerősödjön, s tudják, mert tudniuk kellett, hogy ők Isten népe. Az Isten felavatta, szolgálattal ruházta fel őket. És ahhoz, hogy az ember eredményesen, célratörően végezzen bármilyen munkát, tudnia kell, ki ő, és milyen megítélés alatt áll, hol tudja magát és tevékenységét az Isten művében elhelyezni. E nélkül nem lehet igazán dolgozni. A nép itt ezt tette. Jelen és jövő nyilvánvalóan feltáru-lt előttük. Elhelyezték magukat az Isten tervében, és ez tudatossá vált. Kimondanak ilyen szavakat, miközben hallgatják az Isten Szavát, hogy „igaz vagy Te”. Az Isten értékrend-jével való azonosulás, az Isten lényé-

vel való tudatos közösségvállalás kijelentése ez. Mélyen megindító kijelentések követik:

„És vonakodtak engedelmessé válni és meg nem emlékeztek a Te csodadolgaidról, amelyeket velük cselekedtél, hanem megkeményítetted nyakukat és arra adták fejüket, hogy visszatérnek rabságukba az ő macacsságukban, de te bűnbocsánatnak Istene vagy. Könyörülő és irgalmas, hosszútűrő és nagy kegyelmességű, és el nem hagytad őket.” (9,17) Ez a visszaemlékezés. Egyiptomból való szabadulásuktól kezdve végigkísérte vándorlásuk egész idejét. Beismerték, hogy Isten méltán elhagyhatná őket, nyugodtan magára hagyhatná őket, de újra és újra visszacseng az olvasottak nyomán az a szent meggyőződés, hogy „Te bűnbocsánatnak Istene vagy, könyörülő és irgalmas, hosszútűrő és nagy kegyelmességű, és el nem hagytad őket”.

19. vers: „És Te nagy irgalmasságodban nem hagytad el őket a pusztában, a felhőnek oszlopa nem távozott el felőlük nappal, hogy vezérelné őket az úton, és a tűznek oszlopa éjjel, hogy világítana nekik az úton, amelyen mentek.”

Annak a felismerése, hogy ha hűtlenkedünk is, az Isten hű marad, Isten ott akar állni népe élén és vezetni akarja őket éjjel tűzoszlopban, nappal felhőoszlopban. Erre a szent bizonyosságra szükség van. Ennek tudatosítására szükségünk van nekünk is.

20. vers: „És a Te jó lelkedet adtad nekik, hogy őket oktathá, és mannaadat nem vontad meg szájuktól, s vizet adtál nekik szomjúságukban. És negyven esztendeig tápláltad őket a pusztában, fogyatkozásuk nem volt, ruháik el nem koptak és lábaik meg nem dagadtak.”

A 25. vers arról szól, hogy „gyönyörködtek a Te nagy jóvoltodban”. És a sok-sok nyomorúság, elégedetlenség, lázadás és méltatlankodás ellenére (a 30. vers szerint) „mégis

meghosszabbítottad felettük kegyelmességedet sok esztendőkön át”.

Most időben egy nagyobb ugrást tennénk. 1854 az az időpont, amikor Ellen White tudatosítja az adventhívőkben, hogy a Jelenések könyve 2. fejezetében található kijelentés alkalmazható Isten népére: „Az a panaszmód ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” 1888 Minneapolis története. Isten Igéje ismét a középpontba kerül. Itt-ott áttöréseket okoz, mert minden nagy ébredés Isten Igéjére épül, azután pedig következik a recesszió, hanyatlás. Mervev dogmák, liturgiák kiformalása és az emberi elgondolások érvényesítése. 1901-ben a szervezet vonatkozásában tehettek volna lépéseket. Ott is visszarendeződés történt. Ha a mi történetünkre gondolunk vissza, mi is elmondhatjuk, hogy 1975-től meglehetősen nagy utat tettünk meg. Az 1975 és az azt követő évek az egymásra találás évei voltak. Szeretnék arra gondolni, hogy ez nem a külső szorongatás miatt volt így, hanem azért, mert tényleg megismertük, hogy mi a testvériség. Megismertük, mit jelent Isten gyermekének lenni, egyedül és közösen. Egészen komoly és megrázó tapasztalatokat szereztünk Istennel arról, hogy mit jelent az Ő személyes, gyengéd szeretete. Gondolok itt a versekre – akik a történetnek ezt a részét ismerik, tudják –, mit jelent az, amikor már-már úgy gondoltuk, minden összeomlik, és magunkra maradtunk a vádak súlya alatt, akkor ezek arról biztosítottak és arra bátorítottak, hogy Isten figyel és hallgat, és emlékkönyvet ír.

Azután felfedeztük az 1888-as üzenetet, és úgy gondoltuk, hogy ez maga a reveláció. 1984–1985-ben egy megújult prédikatori kar indult el a testvérekhez, vitte ezt az üzenetet, megújult lelkesedéssel. Ennek is több mint húsz éve. Az 1888-as üzenet a késői eső és a hangos kiáltás kezdete, és ez tudatosult bennünk. Mi a késői eső és a hangos kiáltás

küszöbén élünk. Ennek küszöbén éltek a mi elődeink már 1888-ban, de engedetlenségük miatt visszakényszerültek a pusztába. 1985, Bózsva, prédikátorértekezlet: ilyen bűnvalóásokat, ilyen testvéri egymásra találásokat ritkán látni, mint ott a munkatársak között. Azután új lehetőségek nyíltak meg a rendszerváltás kapcsán előttünk. Isten jelezte, hogy az arany alkalmak ideje ez. 1998-ban megjelent a pápai enciklika, ami a vasárnap kötelező megünneplésére tett ösztönző megnyilatkozásokat. Minden adventista tudta, hogy ez az utolsó felvonás egyik tényezője. Gondolom, hogy az utánam szólók majd kitérnek erre. Idén május 7-e a Tízparancsolat napja volt. Amerikában elindult egy olyan megmozdulás, amely a Tízparancsolatot a társadalom egészére nézve erkölcsi értéké akarja formálni, mégpedig úgy, hogy az államhatalom segítségét akarja igénybe venni ahhoz, hogy ezeket az erkölcsi értékeket a társadalom egészében érvényesítsék – és vasárnapra esett a Tízparancsolat napja. Ennek is üzenete van. A titkos mozgalom – Ellen G. White szavai szerint – most bűvópataként a felszínre tört. Láttatja azt, hogy hol járunk, hol tartunk. A mi küldöttértekezletünknek is különleges jelentőséget ad. Nem mindegy, hogy ma és holnap mi történik. Nem mindegy, milyen irányt veszünk. Nem mindegy, mennyire tudunk Isten iránymutatásával és támogatásával közösséget vállalni. Minket tényleg a bizonyosságok fellege vesz körül. Meg kell bizonyosodnunk arról, hogy az utolsó napokat éljük. A természet világában, a társadalomban mindenhol – részleteiben majd bizonyosan hallani fogtok ezekről – olyan változások láthatók, amelyeket látva nem szabadna fejünket ismét visszatenni a porba. Minket a reformok iránti elkötelezettségnek kell ma jellemeznie.

A 10. fejezetből idézek egy rövid szakaszt. Mindent a maga helyére

tettek. Rendelkezés született a szombat helyes ünnepléséről, az ünnepek megtartásáról. Az volt a szándékuk és törekvésük, hogy mindazt, ami Izráelben változtatásra szorul, igenis változtassák meg azért, hogy ez a nép jó renddel végezhesse isteni megbízatását, és úgy mozogjon, mint egy katonacsapat.

Azzal a gondolattal lehetne zárni ezt az alkalmat, amely a *Tapasztalatok és látomások* című könyvben található: „Láttam egyeseket, amint erős hittel és szívet tépő kiáltásokkal küzdöttek Istennel.” Ezek az em-

berek majd kivívják a végső győzelmet. Sajnos vannak olyanok is, akik elmaradnak az úton. Azt írja Ellen White, hogy „ezeket nem is láttam többé”.

Talán ide illik a Zsidókhoz írt levélből a felhívás is: „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsetek a szíveteket.” Isten megmutatta Izráelnek, hogy amikor az Ő Igéje központi helyet kap a nép életében és gondolkodásában, akkor ott nagy eső zúgása hallatszik. Akkor valóságos áldásokat lehet tapasztalni, akkor minden a maga helyére kerül, és

a nép lelkében bűnbánat érlelődik, ennek nyomán bűnbocsátó kegyelem fed be őket, s új erőt, új lelkesedést és új látást kapnak arra, hogy elinduljanak és munkálkodjanak az Isten művében.

Szívből kívánom, hogy ez a nehémiási reform itt a mi szemünk előtt és a mi lelkünkben valóra váljon. Lehet, hogy két nap kevés az Ige hallgatására, de mindenképpen szabadítsuk fel lelkünket minden egyéb befolyás alól, és legyünk egészen nyitottak mindarra, amit Isten tenni akar bennünk és általunk. Ámen.

A 2006-OS KÜLDÖTTGYŰLÉS ÁLTAL HITELESÍTETT LELKÉSZEK, BIBLIA-MUNKÁSOK, SZOLGÁLATTEVŐK NÉVSORA

Név	Város	Szolgálat
Árvai János	Sajópetri	nyugdíj mellett lelkész
Bakó Gyöngyi	Zalacsány	könyvevangélista
Bakó László	Zalacsány	könyvevangélista
Bálint György	Miskolc	felszentelt lelkész
Balogh Gábor	Szekszárd	segédlelkész, evangelizátor
Balogh Tibor	Eger	lelkész
Bartalos Zoltánné	Elek	könyvevangélista
Bodolai Rita	Vác	Biblia-munkás
Bodolai Zoltán	Vác	segédlelkész
Buda Júlia	Szilasliget	Biblia-munkás
Czinkota András	Debrecen-Józsa	felszentelt lelkész
Cserbik Attila	Szeged	lelkész
Cserbik János	Dorogháza	felszentelt lelkész
Csókási Pál	Budapest	nyugdíj mellett felszentelt lelkész
Egervári Oszkár	Budapest	nyugdíj mellett felszentelt lelkész
Egerváriné Á. Márta	Kaposvár	lelkész

<i>Erdődi József</i>	Gyulavári	segédlelkész
<i>Farkas Ernő</i>	Gyula	lelkész
<i>Fekete Dávid</i>	Ráckeve	segédlelkész
<i>Feketéné T. Erzsébet</i>	Miskolc	Biblia-munkás
<i>France Mutombo</i>	Budapest	önkéntes segédlelkész
<i>Frend László</i>	Debrecen	lelkész
<i>Fürj György</i>	Sárvár	lelkész
<i>Fürjné Simon Edina</i>	Sárvár	lelkész
<i>Geiger Miklós</i>	Siófok-Balatonkiliti	segédlelkész
<i>Gömöri Judit</i>	Cserszegtomaj	Biblia-munkás
<i>Gyaraki Henrietta</i>	Budapest	Biblia-munkás
<i>Hites Gábor</i>	Zichyújfalu	felszentelt lelkész
<i>Holló Péter</i>	Budapest	lelkész
<i>Horváth Gábor</i>	Pécs	lelkész
<i>Horváth Sándorné</i>	Szentgál	lelkész
<i>Horváth Tímea</i>	Budapest	lelkész
<i>Jáki Andrásné</i>	Siófok	Biblia-munkás
<i>Jóniné Kalcsó Zsuzsa</i>	Gödöllő	könyvevangélista
<i>Juhász Ernő</i>	Pécs	felszentelt lelkész
<i>Kecskeméti János</i>	Miskolc	evangelizátor
<i>Kerékgyártó János</i>	Nyíregyháza	segédlelkész
<i>Kerékgyártóné Szebenyi Erika</i>	Mátészalka	Biblia-munkás
<i>Kiss Balázs</i>	Elek	lelkész
<i>Korbeák Sándorné</i>	Bózsza	Biblia-munkás
<i>Kovács Tiborné</i>	Debrecen	Biblia-munkás
<i>Köbel Wolfgang</i>	Kőröshegy	felszentelt lelkész
<i>Kulcsár Attila</i>	Herceghalom	segédlelkész
<i>Láng Ervin</i>	Kaposvár	lelkész
<i>Miszlai Katalin</i>	Kapoly	könyvevangélista
<i>Molnár Miklós ifj.</i>	Bózsza	lelkész
<i>Nagy Zsuzsa</i>	Budapest	egészségügyi evangelizátor
<i>Némethné Mézes Judit</i>	Budapest	Biblia-munkás
<i>Ócsai Gyula</i>	Pécel	nyugdíj mellett lelkész
<i>Oláh László</i>	Győr	felszentelt lelkész
<i>Ottóné Bartalos Zsuzsa</i>	Nágocs	segédlelkész
<i>Önböli Gyula id.</i>	Hidas	nyugdíjas lelkész
<i>Pechnyik László</i>	Kurittyán	könyvevangélista
<i>Reisinger János</i>	Budakalász	evangelizátor

<i>Somogyi Lehel</i>	Kecskemét	segédlelkész
<i>Sonnleitner Károly</i>	Etyek	felszentelt lelkész
<i>Soós Attila</i>	Kecskemét	lelkész
<i>Stramszki István</i>	Tata	segédlelkész (felszentelt)
<i>Szabó Attila</i>	Győr	evangelizátor
<i>Szabó Attiláné</i>	Győr	evangelizátor
<i>Szabó Ferenc</i>	Földeák	lelkész
<i>Tóth Gábor</i>	Budapest	evangelizátor
<i>Újlaki Irén</i>	Nyíregyháza	könyvevangélista
<i>Vankó Zsuzsa</i>	Biatorbágy	lelkész
<i>Vígh Ágnes</i>	Budapest	lelkész

A 2006-OS KÜLDÖTTGYŰLÉS ÁLTAL HITELESÍTETT HÉTVÉGI SZOLGÁLATOS TESTVÉREK NÉVSORA*

Név	Város
<i>Árvai József</i>	Sarkad
<i>Bakó László</i>	Zalacsány
<i>Bánhidi Tibor</i>	Nágocs
<i>Bella Géza</i>	Nagytevel
<i>Buj József id.</i>	Salgótarján
<i>Csókási Pál ifj.</i>	Győrújbarát
<i>Erdődy Viktor</i>	Budapest
<i>Farkas Andrea</i>	Győr
<i>Farkas Szilárd</i>	Balatonfüred
<i>Furman Éva</i>	Bükkszentkereszt
<i>Garamszegi László</i>	Monorierdő
<i>Gizur Györgyné</i>	Gyulavári
<i>Hennel Georgina</i>	Gyarmat
<i>Hermann István</i>	Zirc
<i>Hrivnák Hajnalka</i>	Vésztő

* A hitelesítést a rendelkezésünkre álló adatok, információk alapján végeztük. Utólag észrevettük, hogy néhány testvér tévedésből kimaradt, ill. személyes beszélgetésre van szükség a hitelesítésükhöz. Hitelesítésüket pótlólag a tanácsadó testület végzi el legközelebbi ülésén.

<i>Jámbor Szabolcs</i>	Nagyatád
<i>Juhász András</i>	Nagyveleg
<i>Kámfor Tibor</i>	Komárom
<i>Kátai Béláné</i>	Farmos
<i>Keresztesi Anikó</i>	Tata
<i>Kiss Imre</i>	Veszprém
<i>Kiss Imréné</i>	Békés
<i>Kiss István</i>	Alsószolca
<i>Kiss Szilveszter</i>	Nágocs
<i>Korbeák Sándor</i>	Bózsza
<i>Kovács József</i>	Pécs
<i>Kovács Miklós</i>	Pécs
<i>Kövér Krisztina</i>	Budapest
<i>Laky Mária</i>	Balatonfüred
<i>Lőrinczné V. Valéria</i>	Szombathely
<i>Máriaföldi Mihály</i>	Nagyszénás
<i>Mentes Vilmosné</i>	Csénye
<i>Mézes Tünde</i>	Budapest
<i>Molnárné Hoós Júlia</i>	Csepreg
<i>Móbiusz Péterné</i>	Balatonfüred
<i>Nagyné Varga Katalin</i>	Kecskemét
<i>Németh Péter I.</i>	Tatabánya
<i>Németh Péter II.</i>	Balassagyarmat
<i>Nordovicsné Domján Ildikó</i>	Szentgotthárd
<i>Ócsai Imre</i>	Sarkad
<i>Ócsai Sándor ifj.</i>	Ráckeve
<i>Omischl Tibor</i>	Székesfehérvár
<i>Orbán Zoltán</i>	Gyula
<i>Poór Erzsébet</i>	Bük
<i>Prancz Zoltán</i>	Paks
<i>Puter Ferenc</i>	Abda
<i>Rémiás Csaba</i>	Girincs
<i>Simon Józsefné</i>	Sárvár
<i>Szabó Antal</i>	Soltvadkert
<i>Szabó Róbert</i>	Enying
<i>Szabóné N. Beáta</i>	Földeák
<i>Szigeti Gábor</i>	Szolnok
<i>Szűcsné Horváth Lilla</i>	Székesfehérvár

<i>Takács Szabolcs</i>	Budapest
<i>Tamasi Tibor</i>	Eger
<i>Tóth Tibor</i>	Budapest
<i>Tóthné Zámbó Éva</i>	Csénye
<i>Túri Zoltán</i>	Deszk
<i>Váradai Gábor</i>	Nemesvámos
<i>Varga Jánosné</i>	Elek
<i>Varjú Gyula</i>	Székesfehérvár
<i>Wendler Magdolna</i>	Szilasliget
<i>Zakor János</i>	Nyíregyháza

A KÜLDÖTTGYŰLÉS ÁLTAL MEGVÁLASZTOTT TISZTSÉGVISELŐK

1. VEZETŐ TISZTSÉGVISELŐK

Elnök	Sonnleitner Károly
Titkár	Cserbik János
Pénztáros	Kökéndy Zoltán

2. INTÉZMÉNYVEZETŐK

Eleki Idősek Szociális Otthona	Balog Andrea
Lovasberényi Idősek Szociális Otthona	Pádár Kornélia
Nappali melegedő – Teajarat	Cserbik János
„Sola Scriptura” Teológiai Főiskola, rektor	Vankó Zsuzsa
Életpont Kht., ügyvezetők	Kovács Tibor és Juhász Ernő
Reménység Alapítvány, kuratóriumi elnök	Juhász Ernő
Reménység Gyermekotthon, intézményvezető	Kiss Szilveszter
Reménység Alapítvány, nyomdavezető	Kiss Szilveszter
Bibliaiskolák Közössége, elnök-kiadóvezető	Czinkota András
Comenius Általános Iskola, igazgató	Morvai Szilveszter

3. KÖRZETVEZETŐK

	<i>Vezető</i>	<i>Helyettes</i>
Bács-Csongrád megyei körzet	Csókási Pál	Cserbik Attila
Békés megyei körzet	Czinkota András	
Dél-dunántúli körzet	Juhász Ernő	Egerváriné Árvai Márta
Észak-dunántúli körzet	Oláh László	
Kelet-magyarországi körzet	Bálint György	Frend László
Központi körzet	Hites Gábor	

4. OSZTÁLYTITKÁROK

Prédikátori osztály	Hites Gábor, Juhász Ernő, Bálint György
Szombatiskolai osztály	Egerváriné Árvai Márta, Vankó Zsuzsa, Soós Attila
Evangelizációs osztály	Soós Attila, Egerváriné Á. Márta, Richter Péter, Mézes Judit, Kovács Tiborné
Ifjúsági osztály	Horváth Gábor, Holló Péter, Dankó Ferenc, Reisinger Magdolna
Gyermekosztály	Ottóné Bartalos Zsuzsa, Kánya Andrea, Bánhidi Tibor
Könyvevangélista osztály	Frend László, Bakó László, Jóniné Kalcsó Zsuzsa, Szigeti Gábor
Szociális osztály	Cserbik János, Molnár Miklós, Ócsai Gyula, Istvánffi Zsuzsa
Egészségügyi osztály	Wolfgang Köbel, Tóth Gábor, Sonnleitner Károly, dr. Szabó Tamás (szakértő)
Vállásszabadsági osztály	Vankó Zsuzsa, Stramszki István, Holló Péter, Tonhaizer Tibor, Nádai Edina, Gombkötő Jolán, Köbel Szilvia
Médiaosztály	Magnóosztály: Jankó Béla, Hencz Csaba, Nyerges Ferencné, Vájsz Balázs Tévéosztály: Köbel Wolfgang, Reisinger János Rádióosztály: Fürj György, Korbeák Sándor, Kovács Miklós, Soós Attila Internetosztály: Korbeák Sándor, Pató László (Az egyes osztályok egyeztetik egymással médiamunkájukat)
Zenei osztály	Lázárné Nagy Andrea, Horváth Gábor, Kassainé Garamvölgyi Rita, Tóth Judit kántorképzésért felelős külső munkatárs: Kovács Pálné

5. BIZOTTSÁGOK (JAVASOLT LÉTSZÁM 5 VAGY 7 FŐ)

Tanulmányi bizottság	Sonnleitner Károly, Holló Péter, Vankó Zsuzsa, Csókási Pál, Soós Attila, Egervári Oszkár, Wolfgang Köbel
Kiadói bizottság	Soós Attila, Czinkota András, Szigeti Gábor, Reisinger János, Vankó Zsuzsa
Országos gondnok	Kovács Tibor, munkatársai: Kiss Szilveszter, Ócsai Imre
Pénzügyi ellenőrző bizottság	Szabó Antal, Németh Péter, Ritter Annamária, Francz Zoltán, Kövér Krisztina, Gungl József, Kadlicskó Istvánné, Kátai Zoltán, Tóth Tiborné, Hegedűs Istvánné

6. TANÁCSADÓ BIZOTTSÁG (LÉTSZÁMA 25 FŐ)

Hivatalból tagjai: az elnök, a titkár, a pénztáros, a prédikátori osztály titkára, a körzetvezetők és a Sola Scriptura Főiskola rektora.

Tagjai közül 10 fő csak olyan személy lehet, aki egyházi személyként nem alkalmazottja a közösségnek.

Árvai József	Bálint György
Czinkota András	Cserbik János
Csókási Pál	Egervári Oszkár
Hennel Georgina	Hítes Gábor
Jáki András	Juhász Ernő
Kalcsó Józsefné	Kiss Szilveszter
Köbel Wolfgang	Kökény Zoltán
Makra Jenő	Mitelle Sándor
Molnár István	Nagyné Varga Katalin
Oláh László	Omischl Tibor
Reisinger János	Sonnleitner Károly
Soós Attila	Vankó Zsuzsa
Vígh Ágnes	Póttag: Frened László

7. ÜGYINTÉZŐ BIZOTTSÁG (LÉTSZÁMA 7 FŐ)

A tanácsadó bizottság tagjai közül kerülnek kiválasztásra.

Hivatalból tagjai: az elnök, a titkár, a pénztáros és a prédikátori osztály titkára.

Sonnleitner Károly	Cserbik János
Kökény Zoltán	Hítes Gábor
Bálint György	Juhász Ernő
Soós Attila	

Vankó Zsuzsa

FÉLELEM NÉLKÜLI, ÁLLHATATOS HŰSÉGGEL INDULJUNK A JÖVŐ FELÉ!

„Uram, seregeknek Istene, kicsoda olyan erős, mint te vagy Uram? És a te hűséges voltod körülvesz téged. Te uralkodsz a tenger kevélységén, amikor hajjai felemelkednek, Te csendesíted le őket. Tied az egek, a föld is a tiéd, e világot minden benne valóval te fundáltad... A te karod hatalommal teljes, a te kezéd erős, a te jobbod méltóságos, igazság és jogosság a te királyi székednek alapja, kegyelem és hűség jár a te orcád előtt. Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát! A Te orcád világosságánál jár az, ó Uram. A Te nevedben örvendeznek egész nap, és a te igazságodban felmagasztaltatnak.” (Zsolt 89,9–17)

ISTEN IGAZ LÁTÁSA

Nagy szükségünk van az élő Istenről való látomásra. Úgy mutatják be Istent e zsoltárversek, mint akiben egyesül a mindenható hatalom és az erkölcsi tökéletesség. Bemutatják Istent a maga ellenállhatatlan erejében, de ezzel együtt mindjárt arra is utalnak, hogy az Ő hűséges volta mintegy körülveszi Őt, kegyelem és hűség jár orcája előtt.

A 10. versben ezt olvassuk: „Te uralkodsz a tenger kevélységén, amikor hajjai felemelkednek, Te csendesíted le őket.” Gondolhatunk itt a természet erőire, amelyek mindinkább megmutatják félelmetes voltukat napjainkban, de gondolhatunk a népek „tengerének” háborgására is, átvitt értelemben. Mindez Isten hatalmában van. Ő uralkodik, a tenger kevélységén, Ő tudja lecsendesíteni.

A 12. vers így szól: „Tied az egek, a föld is a tiéd, e világot minden benne valóval Te fundáltad.” A teremtés okán és jogán mindenképpen Istené a Föld, és közel van az az idő, amikor a megváltás folytán ismét visszaveszi, újból a maga uralma alá helyezi, teljesen megszüntetve Sátán bitort hatalmát. Amikor azt mondja az

Írás, hogy Sátán „e világ fejedelme” (Jn 14,30), akkor csupán a tényt állapítja meg, nem pedig az Ellenség uralmának a jogosságát ismeri el. Sátán azal dicsekedett, hogy övé a föld: „Nekem adatott és annak adom, akinek akarom” – mondta arcátlanul Jézusnak a megkísértés hegyén. Csak fél-igazságot mondott. Ténylegesen nagy hatalma van a földön, mert emberek tömegei neki engednek, de soha nem adatott neki. A vizsgálati ítéletben az Emberfiának adatik át a Föld felletti uralom (Dn 7. fej.). A hetedik trombitaszó idején szózatok hangzanak a mennyben, amelyek ezt mondják: „E világnak országai a mi Urunkéi, és az Ő Krisztuséi lettek... Hálát adunk néked, Uram, mindenható Isten, hogy a Te nagy hatalmadat kezdedhez vetted és a Te országlásodat elkezdted.” (Jel 11. fej.)

Ismét hangsúlyozom: nagy szükségünk van arra az élő Istenről való látomásra, akit az idézett zsoltárigék tárnak eléink. A közeljövő félelmetes, drámai eseményeivel szembesülünk, és nem szabad eközben elfelejtenünk, hogy Ő az élő Isten, akié a mindenható hatalom, és akit körül vesz az Ő hűséges volta. Ne rémüljünk meg azoktól a nehézségektől, amelyek be-

következnek. Mindig emlékezzünk arra, hogy Isten „e föld királyainak fejedelme” (Jel 1,5).

Az alapigeként olvasott zsoltárszaksz így fejeződik be: „Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát! A Te orcád világosságánál jár az, ó Uram. A Te nevedben örvendeznek egész nap, és a Te igazságodban felmagasztaltatnak.” Boldog nép az, amelynek az előzőekben bemutatott élő Isten az Istene, Őhöz ragaszkodik, Ővele van szövetségben. Így olvastuk: „Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát!” Visszaütalás ez arra a tapasztalatra, amit a Sínai hegyenél élt át Izráel népe: „Harmadnapon, virradatkor, mennydörgések, villámlások, és sűrű felhő lett a hegyen és igen erős kürtzenés... A kürt szava mindinkább erősödött, Mózes beszélt, Isten pedig felelt néki hangosan.” (2Móz 19,16. 19) Az egész nép nem volt kész arra, hogy Isten kinyilatkoztatását közvetlenül átvegye. A kürtzengéshez hasonló isteni beszédet mindnyájan hallották, de csak Mózes értett mindent, ő volt az, aki az Istennel mintegy párbeszédet folytatott. Erre utal a zsoltáros amikor ezt mondja: „Boldog nép, amely megérti a kürt szavát.” Boldog az a nép, amely olyan közel kerül Istenhez, hogy köz-

vetlen párbeszéd, közvetlen vezető és vezetett kapcsolat alakulhat ki Isten között és közöttük.

Miért boldog ez a nép? A zoltáros így felel: „A Te orcád világosságánál jár ez, ó, Uram.” Eszembe jut Ellen White hasonlata, amelyet gyakran ismételt az 1888-as anyagok című bizonyágtétel-gyűjteményben: „Miért járunk a magunk csiholta szikrák fényében Isten világossága helyett?” Igen, sokszor a magunk csiholta szikrák fényében járunk, noha az Úr orcájának világosságában járhatnánk. Sokszor emberi módon akarjuk előrevinni Isten ügyét, emberi elképzeléseknek akarjuk alárendelni. Ilyenkor a magunk csiholta szikrák fényében járunk, noha az lenne a kiváltságunk, hogy az Úr világosságában járjunk. Örömmel hallottam, hogy Sonnleitner testvér a bevezető áhítatban azt mondta, hogy reformokra elkötelezett nép vagyunk. Soha nem szabad tradíciókba merevednünk! Egyetlen iránytűnk lehet csak, az „így szól az Úr”. A korlátozott elképzelések helyett, a magunk csiszolta szikrák helyett, az emberi szabályok és ehhez hasonló helyett, bátran előre! Isten orcájának a világosságában kell járunk az emberi világosság szikrácskái helyett. Soha ne cseréljük fel egy mással e kettőt.

Az Isten orcája avagy színe világosságában járó népről ezt mondja a zoltáros: „A Te nevedben örvendeznek egész nap, és a te igazságodban felmagasztaltatnak.” Milyen jó lenne, ha már ma ilyen boldog nép lennénk! „Egész nap a Te nevedben örvendeznek” – sajnos nem tartunk még itt. Eljön valaha az az idő, amikor beteljesedik ez az ígélet? A késői eső idején valóban így lesz. Ellen G. White így jellemzi a „korai eső” időszakát *Az apostolok története* című könyvében: „A Szentlélek kiárasztásának ideje nagy örömnép ideje volt.” (Pünkösd c. fej.) Vegyük csak számba, hányszor találkozunk az öröm szóval az *Apostolok cselekedeteiben*. Nem

számított, hogy milyen üldöztetések vagy nehézségek érték az apostolokat. Túlharsogta az öröm. „Egész nap a Te nevedben örvendeznek” – mondja a zoltáros.

„És a Te igazságodban felmagasztaltatnak.” Isten igazsága mindenképpen felmagasztaltatik, és vele együtt felmagasztaltatik az a nép is, amely képviseli. Érheti rengeteg üldözés, elnyomás, támadás, de amikor az Isten szava minden részletében beteljesedik, akkor boldog az a nép, amely Isten világosságában jár, amely érti a kürt szavát, amely engedelmisséggel felel a kürt szavára. Az a nép felmagasztaltatik az általa képviselt igazsággal együtt. Emlékezzünk Jelenések könyve 11. fejezetére. Isten két tanúbizonyosságáról szól, amely félreérthetetlenül az Ó- és Újszövetség. A két tanúbizonyosságra vonatkozó jóvendülésben azonban azok is benne foglaltatnak, akik hirdetik, képviselik e két tanúbizonyosság üzenetét. Az a nép ez, amely teljesen azonosul Isten Igéjével. Hogyan ér véget a két tanúbizonyosság viszontagságairól szóló látomás? János apostol azt látta, hogy szózat hangzott a két tanúbizonyosságnak: „Jöjjetek fel ide. És felmentek az égbe a felhőben, és látták őket ellenségeik.” (Jel 11,12) Azt fejezi ki ez a jelképes ábrázolás, hogy Isten Igéje meg fog dicsőülni, mert minden szava beteljesedik, igazolódik. Azokat pedig, akik ezt az Igét képviselték, az Úr megdicsőíti, magához veszi, a mennybe viszi őket. Amikor Jézus eljön, elragadtatnak vele együtt mindazok, akik teljességgel Isten Igéjével kötötték össze az életüket.

Igen bátorítóak ezek az ígék. Lásuk mindenkor magunk előtt az élő Istent, lássuk Őt az Ő hatalmában, hűségében és kegyelmében. Abszolút bizonyosságunk legyen szavában, ígéréteiben. **Ne legyen kevesebb a célkitűzésünk annál, mint hogy mindenkor halljuk a kürt szavát, azaz mintegy beszélgető viszonyban legyünk Istennel, továbbá hogy felel-**

jünk néki engedelmisséggel, hűséges követéssel, és ennél fogva az Ő orcájának világosságában járjunk.

A „SZÜLÉSI FÁJDALMAK” KEZDETE

A megdicsőülés, a dicső célba érkezés még előttünk van, de hol vagyunk most, a jelen pillanatban, mi van még előttünk a bibliai próféciák szerint? Jézus nagy prófétikus beszéde (Mt 24., Mk 13., Lk 21. fej.) adja a legpontosabb eligazítást. Gyakran szólunk a közelmúltban arról, hogy ennek a beszédnek két jelentése van. Az események kronológiai sorrendben való áttekintése Jeruzsálem pusztulásának az előjeleitől kezdve csaknem Jézus visszajöveteléig: ez az egyik jelentése. A másik jelentése vagy nézőpontja szerint véges végig arra a nagy kérdésre válaszol a beszéd, hogy micsoda jele lesz Jézus eljövételének és a világ végének. Ha ebből a nézőpontból nézzük a beszédet, akkor úgy jelölhetjük meg azt a pontot, ahol most vagyunk a végső események rendjében, hogy „a sok nyomorúság kezdeténél”, illetve – pontos fordítás szerint – „a vajúdási, vagy szülési fájdalmak kezdeténél” (Mt 24,8) tartunk! Szeretnék hangsúlyt tenni a *kezdet* szóra. Értsük meg jól: a kezdetnél vagyunk. Legyünk nagyon hálásak Istennek azért, hogy ébresztő üzeneteivel már most ösztökél, siettet bennünket. Ezáltal felkészülhetünk arra, ami a kezdet után következik. Nagyon becsüljük meg a kezdet idejét, amikor még szabadságunk és lehetőségeink vannak, mind a személyes előkészületet, mind pedig a munka befejezését illetően.

Szeretnék konkrétan is utalni arra, hogy mit jelent a *kezdet* fogalma. Felkaptuk mindannyian a fejünket, amikor egy hatalmas amerikai nagyváros, New Orleans romba dőlt. Idéztük akkor, a gyülekezetekben azt a néhány sort, ami Ellen White

Evangelizálás című könyvében olvasható: „Városok ezrei fognak hihetetlen sebességgel elpusztulni tüzek, árvizek, földrengések és katasztrófák következtében.” Igen, a kezdetnél vagyunk. Még csak egy várost láttunk összeomlani.

Járványokról is beszélt Jézus. Sokat hallunk a madárinfluenza-járványról. Hálásnak kell lennünk azért, hogy még nem következett be a járvány emberről emberre terjedése. Egy május 25-ei újságcikkből idézek: „Az Egészségügyi Világszervezet tavaly jelentette be először, hogy csak idő kérdése, mikor alakul ki az eddig döntően szárnyasok között pusztító madárinfluenzavírus emberről emberre terjedő változata. Ha ez a mutáns valóban létrejön, a WHO szerint milliók halálát okozhatja.” Érzékeljük a szelek visszatartását? Felfogtuk, hogy ami most van, az még csak a kezdet?

Háborúkról is szólt Jézus: „Hallanotok kell háborúkról és háborúk híreiről.” Most is folynak kegyetlen háborúk. Gondoljunk Afganisztánra, Irakra vagy a legutóbb Izrael és Libanon közt kirobbant konfliktusra. A harc az Amerikai Egyesült Államok elsőbbségéért, az egész világnak diktáló vezérszerepéért folyik. Ez ellen még lázad, ezzel szemben még ellenpontot képvisel a harcias, szélsőséges iszlám. Mindannyian halljuk az Irán–Amerika ellentéttel kapcsolatos híreket. Fel tudjuk mérni azt, hogy ez még csak a kezdet? Van közöttünk néhány idősebb nemzedékhez tartozó testvér, aki átélte a második világháborút. Értékeljük azt, hogy jelenleg egy kiváltságos időszakban élünk? Ha folytonosan voltak is fegyveres konfliktusok itt és amott, 1945-től mostanáig több mint 60 esztendeje tart a világbéke. A múlt heti HVG-ből szeretnék idézni néhány sort: „Az iráni válság elképesztő gyorsasággal halad a rémisztő végkifejlet felé. Ma már ép ésszel senki sem kétkedhet abban, hogy Irán atomfegyver megszerzésén fáradozik. A teheráni re-

zsím ambíciójának mélyén az a törekvés húzódik, hogy Iránból az iszlám és a régió vezető nagyhatalma legyen. Veszelyes illúzióba ringatja magát, aki szerint Európa kimaradhat ebből a konfliktusból. Teherán veszélyesen elszámítja magát, mert előbb-utóbb olyan forró konfliktus alakulhat ki, amelyet semmiképpen sem nyerhet meg. Végző soron a kérdés lényege az, hogy ki uralja a Közel-Keletet, az Egyesült Államok vagy Irán?”

A világhatalomért folyó harc elkezdődött. Hogy milyen háború vagy háborúk lesznek még, ezt egyedül csak Isten tudja. És egyedül csak Ő tudja visszatartani, fékezni, lecsillapítani is. Csak Ő csillapítja le a tenger kevély habjait. Csak Ő képes erre, emberi erő nem.

Jézus az éhségek megjelenését is említette. Örülünk annak, hogy nálunk nincs éhség, de mindannyian tudjuk, hogy a világgazdaság igen törékeny. Ha nem is rögtön a szó szerinti éhségek, de a komoly gazdasági megszorítások könnyen és hamar elérhetnek minket is. Adjunk hála azért, hogy még a kezdetnél vagyunk, nagyon nagyon becsüljük meg ezt az időt.

További jelek a földindulások. Látuk a megrázó képeket a lapokban, folyóiratokban. Hálával tartozunk azért, hogy nálunk még nem történt ilyesmi. Még nem éltünk meg olyat, hogy nem merünk a házban aludni, hanem kirohanunk az utcára, mert félünk, hogy a tető ránk szakad, és mert nem tudjuk, mikor jön a következő rengés. Megint azt mondom, hogy még csak a kezdetnél vagyunk, és ezért hálával tartozunk a szeleket visszatartó Istennek. Komolyan és buzgón kell kérnünk, hogy anyagai még tartsák vissza a szeleket. Ellen G. White kifejezetten buzdít erre bizonyágtételeiben. Kérjük Istent, hogy tartassanak vissza a szelek, amíg Isten népe felkészül és befejezi a rábízott munkát. A nehézségek szaporodnak. Nem számíthatunk ar-

ra, hogy a jövőben könnyebb, békésebb, szabadabb körülmények között fogjuk végezni a munkát, hanem csakis arra, hogy nagyobb nehézségek között.

MI VAGY KI OKOZZA A KATASZTRÓFÁKAT?

Emberek azt gondolhatják, hogy Isten bocsátja a világra a tragikus eseményeket büntetésként. Az Írás szerint nem erről van szó. A Jézus által felsorolt jelek egyrészt a felhalmozódott emberi bűn okozatai, a természet világába való avatatlan, önző szempontú beleavatkozás következményei. Másrészt Sátán is mintegy rájátszik ezekre: fokozza a félelmet keltő, pusztulást okozó eseményeket.

A nagy küzdelem című könyvből olvasom: „A mindenütt és ezer formában előforduló tengeri és szárazföldi balesetekben és szerencsétlenségekben, a hatalmas tűzvészekben, vad tornádókban és félelmetes jégverésekben, viharokban, árvizekben, ciklonokban, szökőárakban és földrengésekben Sátán keze van. Elsöpri az élő termést, amelynek következménye éhínség és nyomor. Halálos fertőt lehel a levegőbe, és emberek ezreit elviszi a ragály. E jelenségek egyre sűrűsödnek és súlyosbodnak.” (A közelgő válság c. feje.)

Nagyon egyértelmű szavak. Felteszem a kérdést: Miért teszi ezt Sátán? Hol szolgálják ezek az ő érdekét? Az Ellenség meg akarja teremteni azt a pszichikai hangulatot a világon, ami végül oda vezet, hogy a föld lakosai csodálva követik a fenevadat. Azt akarja, hogy a vallási erők minél gyorsabban szövetségre lépjenek a világi hatalmakkal, illetve hogy mindinkább igényeljék a segítségüket.

A háborús konfliktusokon és természeti katasztrófákon kívül még más belső társadalmi feszültségek is fenyegetik a világot. A nevelésnélküliség és a munkanélküliség olyan arányú világszerte a fiatalok köré-

ben, hogy tömegméretűvé válik a deviáns, társadalomra veszélyes magatartás. Számos országban félnek attól a robbanástól, amit a munkanélküli rétegek lázadása okoz. Egy statisztika szerint Magyarországon a 16 éves fiatalok 35 százaléka kipróbálta a kábítószer valamilyen fajtáját. Ennek a nemzedéknek nincsen semmilyen lelki kapaszkodója. Nagy részük nem kapott semmilyen nevelést. Nincs életfilozófiájuk, nincsenek életcéljaik, nincsenek kilátásaik, sőt már kedvük sem a munkához. Ez is óriási feszültségeket gerjeszt a világban.

Hallottuk a hírt, hogy az Európai Unió egy nagy vallási konferencia összehívására készül. Mintegy segélyhívással fordul a vallásokhoz. Érzik a tehetetlenséget a rettenetes problémákkal és feszültségekkel szemben. Mindannyian hallottuk a Tízparancsolat napjával kapcsolatos híreket is. Az amerikai társadalomban nagy befolyásra tettek szert azok, akik azt vallják, hogy új alapokra kell helyezni az országot, meg kell szüntetni az állam és egyház szétválasztását. Valláserkölcsei alapokra akarják helyezni az egész eldeformálódott társadalmat. A Szentírás alapján azonban tudjuk, mire megy ki végül mindez. Sátán azt akarja, hogy minél gyorsabban létrejöjjön a szóban forgó szövetség. Mint egy meg akarja előzni azt, hogy az Isten országának ez az evangéliuma hirdettessék az egész világon. Mielőtt Isten népe felébredne és elvégezné a rábízott munkát, már előre akadályokat akar felállítani a lelkiismereti szabadság jogának korlátozásával, hogy megnehezítse a biblikus evangélium hirdetését és terjedését.

Azt mondhatnánk, hogy olyan ez, mint egy versenyfutás, amely Isten műve, ügye szempontjából sajnos nagyon rosszul áll még a jelen pillanatban. Sátán erői igen tevékenyek, sikeresek, gyorsan haladnak előre. Isten népe pedig halálszerű alvásba vesztegel. Sátán minden erejét megfeszíti, hogy minél előbb létrejöv-

jön az állam-egyház szövetség képlet, ami ellehetetleníti az evangéliumhirdetés munkáját. Angela Merkel német kancellár asszony a közelmúltban ismét kijelentette, hogy keresztény gyökerekre való hivatkozásnak bele kell kerülnie az európai alkotmányba. „Ezt a kérdést napirenden kell tartani” – mondta. A magyar jobboldal vezére egy katolikus európai uniós alapító atya szavait idézte a közelmúltban: „Európa vagy keresztény lesz, vagy pedig nem lesz Európa.” Ezek az eszmék oda vezetnek, hogy rá fognak kényszeríteni az emberekre egy kötelező, vallási alapú ideológiát, illetve akit csak lehet, meg fognak részégetni vele, de az erkölcsi állapotok ezáltal semmivel sem lesznek jobbak. Ez a sodró folyamat folyvást halad előre, Isten népe pedig még mindig alszik.

MI KÖVETKEZIK A VAJÚDÁSI FÁJDALMAK KEZDETE UTÁN?

A kezdeti fájdalmak nem mindjárt torkollnak bele a hét utolsó csapás időszakába. Azt tapasztalom általában a testvérek között, hogy egy hézag van itt a gondolkodásunkban, egy fontos mozzanat nem igazán ismert.

Mi az a fontos mozzanat, amit kihagyunk? A nagy vallási konfliktus kialakulása. Erre még a hét csapás előtt sor kerül. Amikor a jövő miatti emésztő félelem eluralkodik az emberekben, egyre jobban belekapaszkodnak a vallási erőkhöz, és ekkor bekövetkezik egy nagy összeütközés. Az egyesült vallási és világi hatalom Isten nevében, de igeellenes kíváncsággal, Isten népe viszont Isten beszédére és az élő Istenre hivatkozik ezzel szemben. Értsük meg jól, és vessük az emleketünkbe azt a mondatot, amit Ellen G. White a Szentlélek ihletésére így írt le: „Az utolsó nagy küzdelem az Ó- és Újszövetség kereszténysége

és az emberi hagyományokra, kitalálásokra épített kereszténység között zajlik majd le.” (1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? I., 427. o.)

Kétféle kereszténység között fog tehát kialakulni a nagy konfliktus. Nagy profetikus beszédében mindjárt a „vajúdási fájdalmak kezdete” után szólt erről Jézus. Akkor „sok hamis próféta támad és sokakat elhítenek” – mondta (Mt 24,11). Sok hamis próféta fog megjelenni tehát, akik sokakat elhítenek. Továbbá ezt is mondja Jézus: „Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” (12. vers) A szeretet csak azokban hidegülhet meg, akikben korábban volt. Egyre jobban teret nyer tehát a gonoszság a vallásos, keresztény körökben is.

KIK LESZNEK GYŐZTESEK A VÉGSŐ KÜZDELEMBEN?

„De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül” – jelentette ki Jézus (13. vers). Szeretném vastag vonallal aláhúzni e szót: *mindvégig*. Arra utal ez, hogy könnyen meghidegül a szeretet mindazokban, akik nem szánták rá magukat a mindvégig való állhatatosságra, továbbá hogy több hullámban és fokozatban kell átmennünk a megpróbáltatásokon. Lesz kívülről jövő nyomás: „gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevéért” – mondta Jézus (9. vers). Belegondoltunk már abba, hogy milyen súlya van ennek az ígének? Felkészült-e népünk arra a megpróbáltatásra, hogy gyűlöletesek leszünk minden nép előtt az Ő nevéért? Eszembe jut Péter apostol esete, aki a főpap udvarában – miközben Jézus pere folyt – egy szolgálólány megjegyzésére megtagadta Mesterét. A főpap házában udvarában általános volt a Jézus elleni hangulat, és Péter még csak a megvető neheztelésüket sem tudta elviselni. Anélkül, hogy észrevetne volna, egy pillanat alatt beleszó-

szott abba, hogy keményen bizonygatva, ismételten megtagadta Jézust. Sátán könnyen beleviszi az embereket a kőkemény előítéletekbe, és úgy besáncolja magát az emberi szívekbe, hogy egy fénysugár sem tud behatolni oda. A többség megvetését és gyűlöletét nem könnyű elviselni. Újból kérdezem: felkészült-e népünk mind ezekre?

De lesz még további próbatétel is, más oldalról is, belülről is: „*Akkor sokan elárulják egymást*” – mondja Jézus Krisztus (10. vers). A közösségen belül is lesznek árulások, hűtlenségek, megrázó tapasztalatok. Húzzuk alá tehát ezt az ígét mint fontos útmutatást és ígéretet számunkra: „*Aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözüli.*” (13. vers)

Isten népe tisztul is a külső-belső megpróbáltatások közepette. Beteljesedik Dániel próféta szava: „*Megpróbáltatnak, megtisztulnak, megfehérednek sokan.*” (Dn 12,10) Az Úr előre megmondta, hogy megpróbáltatások nélkül nem tudja elérni a hívő maradék azt az állapotot, ami alkalmassá teszi őket a késői eső fogadására és a végső eseményekben való megállásra.

A következő kijelentés Jézus nagy profetikus beszédében így hangzik: „*Isten országának ez az evangéliuma hirdetik bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.*” (14. vers) Amikor a késői eső kiárad, akkor egy hatalmas, diadalmas, ellenállhatatlan, félelem nélküli, bátor utolsó üzenet-hirdetés fut végig a világon. Efelé haladunk testvéreim. Ne csak sötét kép legyen előttünk a jövőt illetően, hanem gondoljunk arra, hogy ismét három-, négy-, ötezen fognak megtérni egy nap egy városban. Olyan sokat vetettük a magot, de még előttünk van a boldog aratás. Ne csüggedjünk el a jövő nehézségei miatt, mert nagyon jó dolgok is következnek még: Az „*igazság esője*” hull még erre a világra (Hós 9,13). A „*felüdülés ideje*” (Ap csel 3,19) még előttünk van,

amikor a hívőket jelek és csodák kísérik, és ezek meg ezek térnek meg naponként.

Nem helyes úgy gondolkodni, hogy egyre csak rosszabb és rosszabb lesz, s már előre félünk, sóhajunk és kétségbeesve mondjuk, vajon hogyan fogunk megállni. Nem, ehelyett inkább diadalmasan mondjuk, hogy aki mindvégig megáll, az üdvözüli, és Isten országának ez az evangéliuma hirdettetni fog az egész földön, minden ellenállás és akadályoztatás dacára is! Lesz még dicsőséges aratás! Eljön még a boldog felüdülés ideje! „*Amikor ezek kezdenek meglenni, emeljétek fel fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásotok*”, azaz a ti szabadulásotok – szólít fel minket Jézus (Lk 21,31). Lássuk magunk előtt, hogy ki a mi Istenünk! Akármilyen nehézség előtt állunk is, bizakodva gondoljunk arra, hogy boldog nép az, amely érti a kürt szavát. Akik Isten orcájának világosságában járnak, azok igazságban felmagasztaltatnak. Mégiscsak ők lesznek a győztesek végül.

Az Ige népévé kell lennünk, mert a konfliktus az Ige körül fog zajlani. Ezek a fogalmak, hogy „*élő Isten*”, „*Isten beszéde*” ismeretlenek ma az emberek előtt, sőt még a kereszténység körében is. A kettő szorosán összefügg egymással. Élő Isten csak akkor létezik, ha szól hozzánk, illetve csak Isten beszéde ismertetheti meg velünk hitelesen az élő Istent. **Nekünk ezt a két fogalmat vagy igazságot kell felemelnünk: „az élő Isten” és „Isten beszédét”. Ez a küldetésünk.**

LÁSSUNK TISZTA KÉPET ARRÓL, AMI KÖVETKEZIK

Egy bizonyágtételt szeretnék felolvasni: „*A legnagyobb zavarodottság közepette láttam a Föld lakosait. Háborút, nyomort, éhínséget, vérontást és járványokat láttam. Mikor ezek vették*

körül Isten népét, kezdtek összetartani és felretették apró nézeteltéréseiket, nem méltóságuk uralta már őket, hanem mély alázat. A szenvedés és zavar hatására visszahelyezték az értelmet a trónjára. A szenvedélyes és ésszerűtlen emberek kijózanodtak, megfontoltan és bölcsen cselekedtek. Azután másra terelték figyelmemet. A béke rövid időszakát láttam. Újra megmutatták nekem a Föld lakosait és újra minden a legnagyobb zűrzavarban volt. Küzdelem, háború, vérontás dühöngött mindenfelé éhínségekkel és járványokkal. Más nemzetek is részt vettek ebben a háborúban és pusztulásban. A háború éhínséget okozott, a nyomor és vérontás járványokat idézett elő. »Az emberek elhaltak a félelem miatt és azok várasa miatt, amik a föld kerekességére következtek.« (Lk 21,26)” (Bizonyágtételek I., 253–254. o.)

Mivel azonosíthatjuk ezt a két kritikus időszakot? Az Úr szolgálja a „*béke rövid időszakát*” látta. Mire utal ez? Úgy gondolom, hogy a „*vajúdási fájdalomak*” odáig fokozódnak, hogy „*a legnagyobb zavarodottság*” fogja uralni a Föld lakosait. Amikor ezek vették körül Isten népét, akkor kezdtek összetartani. Enélkül, előbb is meg kellett volna ezt tenniük, de azért vigasztaló, hogy ha más nem segít, akkor a helyzet kritikussá válása munkálja majd ki Isten népe között az összetartást, a megtisztulást.

A béke rövid időszaka, azt hiszem, arra utal, hogy Babilon győzelemre jut és büszkélkedik. A Szentírás azt mondja, hogy „*egy óráig*” hatalmon lesz – egymással szövetségben – a fenevad és a tíz király (Jel 17,12). Úgy fog tűnni, hogy megoldották a problémákat, és ez rendkívül megejtő lesz. Az emberekbe reménységet öntenek. De „*amikor ezt mondják: békeség és biztonság, hirtelen veszedelem jön rájuk*” (1Thess 5,3). A rövid béke-időszakban megrészegítő magabiztonsággal mondják majd, hogy *béke, biztonság*. De ez csak egy nagyon ingatag szövetségre épülő és „*rövid életű*”

béke lesz. Isten egyszer csak nem fékezi tovább a pusztító szeleket, mivel nem oltalmazhatja tovább azokat, akik megvetik kegyelmi üzenetét és üldözik népét, nem tarthatja féken haragját vég nélkül, a gonoszokban tobzódókkal szemben. Ha a szeleket elengedi, akkor az emberi gonoszság és viszály minden eleme elszabadul, elindulnak azok a pusztító

erők, amelyeket sem emberi, sem démoni erők nem képesek többé féken tartani. „Újra megmutatták a föld lakosait, újra minden a legnagyobb zűrzavarban volt” – írja Ellen G. White. Amikor a borzalom eléri a csúcspontot, akkor beteljesedik az ige, hogy „a föld lakosai elhalnak a félelem miatt” (Lk 21,26). **Szükséges felvázolni ezt a képet, hogy ne ringas-**

suk magunkat hamis illúziókba, ne hosszú évekre, békés időkre tervezzünk, mert ez nem így van. De azt a félreértést is kerüljük el, hogy csak sötétséget és nyomorúságot lássunk magunk előtt. Lássuk meg azt is, hogy a legnagyobb kiterjedésű és hatású bizonyágtevés időszaka és a legcsodálatosabb győzelem még előttünk van.

Egerváriné Árvai Márta

„AZ IGAZ KITART AZ Ő ÚTJÁN...”

„Ám az igaz kitart az ő útján, és a tisztakezű ember még erősebb lesz.” (Jób 17,8)

Mindannyian ismerjük a háttérét ennek a kijelentésnek: Jób élete nagy próbáját élte át, amikor szenvedései közepette magára maradt. Nem vigasztalta senki – barátok, családtagok, hittestvérek támogatása nélkül, sőt vádjaik ellenére kellett megállnia. Ilyen csüggesztő körülmények között is megőrizte hűségét Isten iránt, kitartott hitében, és ez volt a legnagyobb győzelem Jób életében.

Hallottuk az ighirdetést arról, hogy a „szülési fájdalmak” megkezdődtek, és a végidő legnagyobb próbái előtt állunk. Jézus figyelmeztet a minden oldalról támadó veszélyekre: hamis tanítások, megtévesztő csodák, a világ befolyása, a gonoszság megsokasodása és az igazsággal szembeni ellenállás egyre erőteljesebb módon hatnak Isten népére is.

Amikor a megszentelődés teljességére és a szolgálatra való igazi odaszánásra lenne szükség, az ellenség minden eszközzel akadályozni szeretne bennünket ebben. A világban tapasztalható önszeretet, anyagiasság, egymással szembeni közönyösség észrevétlenül megfertőzheti lelkünket, és a szeretet meghidegül hívő családokban, gyülekezetekben is. Ez pedig újra csak visszahat ránk: amikor a közösségen belüli problémákat, nézeteltéréseket tapasztaljuk, sokszor elcsüggedünk, és meglanyhul az Isten műve iránti odaszánásunk is. Fáradozásunk eredménytelensége is sokszor elkeseríthet bennünket. Gondoljunk ilyenkor arra, hogy Jézus földi életében milyen kevés alkalommal látható, hogy másokért való fáradozása nem volt hiábavaló. Ő hitben tekintett előre, és nekünk is meg kell ezt tanulnunk: ne emberekre, ne a körülményeinkre, és ne is önmagunk-

ra nézzünk! Jézus kitartásra bátorít a végidő megpróbáló körülményei között is: „De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözlő.” (Mt 24,13)

A bevezető ige szerint a tisztakezű ember még erősebb lesz: ha akadályokba ütközik, nem gyengül meg, nem tartják vissza a körülmények. Az elmúlt évek, évtizedek során sok jó elhatározás született már közösségünkben. Ha mindig kitartottunk volna ezekben, akkor sokkal több áldásban, mennyei vezetésben lehetett volna részünk. Mindannyian emlékszünk, el is hangzott, hogy amikor a hit általi megigazulás üzenete eljutott hozzánk, amikor igazán megértettük, hogyan hatott ránk, milyen megújulás történt személyes és közösségi életünkben. Miért csak egy múltbeli emlék ez számunkra? Miért nem tartottunk ki a további igekutatásban, és miért nem éltünk a megismert világosság fényében? Hol tart-

hatnánk akkor, ha ragaszkodtunk volna az elnyert áldásokhoz, ha Isten további gazdag tapasztalatokban részesítene bennünket, és a lelki növekedés, megtisztulás teljességre jutna közösségünkben?

A következő ige arra késztet bennünket, hogy maradjunk is meg a jó elhatározások mellett: „*De a nemes nemes dolgokat tervez, és a nemes dolgokban meg is marad.*” (Ésa 32, 8)

A küldöttgyűlés egyik célja az, hogy lelki irányt szabjon, és Isten művét építő tervek, határozatok, jó elhatározások szülessenek. Megmaradunk-e ezek mellett, kitartunk-e a megvalósításban is?

Minél nagyobb a sötétség ebben a világban, annál ragyogóbb világosságra van szükség. Isten népe most nem töltheti be feladatát, ha csak pislogó gyertyaként őrzi az Istentől nyert világosságot. Amikor éjszaka borítja be a földet, akkor az Úr dicsőségének kell felragyognia népén. Ezért nekünk most kell megtanulnunk a kitartást, az állhatatosságot, hogy majd a sokkal nehezebb időkben se inogjon meg a hitünk, sőt tudjunk másokat is bátorítani:

„Ideje, hogy Isten népe elvhűnek bizonyuljon. Amikor Krisztus valását a leginkább lebecsülik, amikor törvényét a legjobban lenézik, lelkesedésünknek akkor kell a legforróbbnak, bátorságunknak és szilárdságunknak a legtántoríthatatlannabbnak lennie. Álljunk az igazság oldalára, amikor a többség elhagy minket, akkor harcoljuk az Úr harcát, amikor kevés a harcos: ez lesz a próbatételünk. Akkor majd izzó lelkesedést kell mérítenünk mások hi-

degségéből, bátorságot mások gyáva-ságából, és hűséget az árulásukból.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek V.*, 136. o.)

Krisztus szolgálata álljon előttünk példaként, az Ő kitartó küzdelme és győzelme reménységet adhat számunkra is: „*Nézvén a hitnek fedelmére és bevezetőjére, Jézusra, aki az előtte lévő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztest szenvedett.*” (Zsid 12, 2)

Emberi természetünk állhatatlan, ezért ne önmagunkra támaszkodjunk, hanem Krisztusra: „Ha átadod akarodat Krisztusnak, akkor olyan hatalommal lépsz szövetségre, amely minden más erő és hatalmasság fellett való. Felülről fogsz erőt nyerni az állhatatossághoz, és így – az Istennek való szüntelen önátadás révén – képes leszel új életet, a hit életét élni.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezetők lépések*, 43. o.)

Mindenekelőtt tehát önmagunk átadásában, az imádságban kell gyakorolnunk az állhatatosságot. Felfedezzük-e a saját életünkben, hogy mikor, hol adjuk fel, miért nem teljesülnek mindig a jó késztetések és elhatározások? Nem az imaéletünk hanyatlása ennek a végső oka? Menynyire fontos számunkra, hogy időt fordítsunk az elmélyült és Istenre figyelő imádságra, hogy Tőle nyerjünk mennyei vezetést és erőt?

A végső idők veszélyei között különösen hozzánk szól az apostol felhívása: „*Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei,*

hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsid 10,37–29)

Ne legyünk tehát a meghátrálás emberei, hanem tanuljuk meg a szabályszerű küzdelmet, hogy a végső befejező munkában Isten eszközei lehessünk. És amikor ilyen kevés idő van, akkor nem engedhetjük meg magunknak az elcsüggedést, a megfáradást. Pál a versenyfutáshoz is hasonlítja Isten gyermekeinek útját. Tudjuk jól, hogy amikor már közel van a cél, a sportolók nem akkor lazítanak, pihennek, hanem a „hajrá” kezdődik. Előttünk is itt van már elérhető, belátható közelségben reménységünk beteljesülése: megláthatjuk, átélhetjük az utolsó eseményeket. Hamarosan ott lehetünk azok között, akikre Isten Lelke gazdagon kiárad, résztvevői lehetünk a végső nagy aratásnak, a begyűjtésnek. Megláthatjuk Krisztust az ég felhőin eljönni. Mire késztesen mindez bennünket? Tanuljunk meg most különbséget tenni a fontos és a lényegtelenebb dolgok között. Az örökkévalóságra készülünk, és arra, hogy az Ő népeként képviseljük Krisztust. Mentsen meg az Úr bennünket a késői ráébredéstől a hangos kiáltás idején, hogy hiába a lámpás, igeismertünk, eddigi tapasztalataink, mégsem tudunk világitani.

Amikor tudjuk, hogy kevés idő van, ezt az időt használjuk fel arra, hogy szánjuk oda az életünket Isten munkájára, és hűségesebb szolgálói legyünk. Segítsen az Úr bennünket ebben az elhatározásban, de abban is, hogy nemes terveinkben meg is maradhassunk, azokat kitartóan meg is valósítsuk.

HATÁROZATI JAVASLATOK

A 2006. évi választó küldöttértekezleten idő hiányában elmaradt a szavazás a *határozati javaslattevő bizottság* munkájáról, ezért ezt a feladatot utólag, a gyülekezetek, illetve egyéni küldöttek szavazatát levélben bekérve oldottuk meg. Az alábbiakban ismertetjük:

1. a szavazás végeredményét,
2. a beérkezett írásos észrevételek összegzését,
3. a bizottság munkájának néhány tanulságát.

1. A nyilvántartott 65 gyülekezet és szórvány közül 35 küldte be a kitöltött szavazólapokat. Az egyéni szavazókkal (közösségi alkalmazottak) együtt így összesen 88 volt a szavazatok száma.

A *határozati javaslattevő bizottság* által rögzített kérdések és felvetések legnagyobb része (38 kérdésből 30) apróbb észrevételekkel (lásd: 2. pont) 75%-nál is nagyobb támogatottságot kapott, tehát bőven megvolt a kétharmados szavazati többség. Összesen két határozat nem kapta meg a szükséges támogatottságot:

- 2. pont 12. bekezdés: a Történeti Hivatal dokumentumai alapján készítendő tanulmányról szóló megbízás – 43% igen, 26% nem, 31% tartózkodik.
- 3. pont 1. bekezdés: a közösség határozza meg az egyes bizottságok bevonásával a bizottsági munkák rendjét – 51% igen, 8% nem, 41% tartózkodik.

2. A kiküldött javaslatok iránti érdeklődést mutatja, hogy 23 beküldött szavazólapon megjegyzést fűztek szavazataikhoz a küldöttek.

Ezek részletes áttekintése egyrészt mennyiségileg is terjedelmes lenne, másrészt érdemi javaslattevételeket a bizottságban lehetett megtenni, de azért néhány jellemző példát itt is megemlítünk:

- 1. pont 1-2. bekezdés: az *Alapszabály* és a *Szervezeti és működési szabályzat* előkészítése történik csak meg 2007. január 31-ig, szavazni a következő küldöttértekezlet fog.
- 2. pont: az imádsággal kísért közös megbeszélések, testvéri tanácskozások, ún. „szombatkonferenciák” (lásd: adventmozgalom kezdete) iránti igény is hangsúlyt kapott a visszajelzésekben.
- 2. pont 1. bekezdés: az 1888-as és 1901-es bizonyoságtételi anyagok tanulmányozása gyülekezeteink hitbéli megújulását kiváltképpen szolgálhatják.
- 3. pont 2. bekezdés: számos jogos módosító javaslat érkezett elsősorban azért, mert két külön kérdésre kellett egyszerre válaszolni. Az általános észrevétel az volt, hogy a lelkészek ne vállaljanak más világi munkát evangéliumi szolgálatuk mellett (ha mégis, akkor legyenek önfenntartók), másrészt hozzátartozóik csak a közösség megbízása alapján dolgozhassanak a mű bármely területén.

3. A szavazatok és észrevételek összegzése során néhány tanulság is megfogalmazódott a bizottság munkájával, a beérkezett javaslatokkal kapcsolatban:

Minden testvéri észrevétel fontos, mert felhívja a figyelmet egy problémára, megoldatlanságra, de nem lehet, sőt főleg minden dolgot határozati javaslatnak kinevezni, mert attól még, hogy szavazunk róla, nem oldódik meg.

- Az előző pontból következik – amit egyébként sok küldött szóvá is tett –, hogy helyileg megoldható kérdésekben nem szükséges más gyülekezetek szavazataitól vagy a központtól várni a megoldást.
- A személyre szóló vagy konkrét személyeket érintő javaslatok helye nem ez a bizottság, hanem a hitelesítő. Gyakran ez is keveredett az észrevételekben.
- Különösen fontos, hogy az elfogadott határozatok megvalósítása során se lelketlen törvényeskedés, se a korlátozásoktól való félelem ne gyengítse a krisztusi lelkületű közösségépítés és evangéliumhirdetés munkáját.

Soós Attila

„SERKENJ FÖL, SERKENJ FÖL, ÖLTÖZD FEL ERŐSSÉGEDET...”

„Serkenj föl, serkenj föl, öltözd fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem, szent város, mert nem lép tebeléd többé körülmetéletlen, tisztátalan! Rázd ki magad a porból, kelj fel, ülj fel, Jeruzsálem, oldd ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leánya! Mert így szól az Úr Isten: Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg!” (Ésa 52,1–3)

Megragadó mindjárt a kezdés: „Serkenj föl, serkenj föl!” A második versben is felszólító igemódot használ a próféta: „Rázd ki magad a porból... ülj fel... oldd ki magad nyakad bilincseiből...” Nyilvánvaló, hogy mindez arra utal, a zsidó nép, az Isten népe nagy nyomorúságban van. A babiloni fogságra vitel árnyékát és az abból való szabadulás lehetőségét és sürgősségét jelzi előre a próféta.

Az előző igehirdetésekből is hallottunk arról, hogy megújulásra van szükségünk. Közösségünk jövője és eredményessége is igazán attól függ, hogy lelkileg megújulunk, felnövünk-e az idők jelei kihívásaihoz és feladataihoz, s el tudjuk-e végezni azokat a feladatokat, amelyeket Isten ránk bízott? Aktuálisak ezek a sorok. Hozzánk kiáltanak, majd 2800 év távólából: „Serkenj fel, serkenj fel, rázd ki magad a porból!” Az Ige mondja: fel kell kelniünk, ki kell ráznunk magunkat a porból. Nem is olyan könnyű dolog.

Talán a babiloni fogság is reménytelennek tűnt a zsidó nép életében, pedig ott voltak a próféciák a hetvenéves fogságról. De a prófétáknak újra és újra figyelmeztetni és bátorítani kellett a népet, hogy van ebből a fogságból szabadulás – ami akkor is reménytelenségnek tűnt. Úgy gon-

dolom, számunkra is vigasztalásra és hasonló bátorításra van szükség. Sokszor beszélünk ébredésről, és régóta hangzik a megújulásra, reformációra való felhívás. A próféta mondja: „oldd ki nyakad bilincseit, kelj fel, ülj fel, Jeruzsálem, rázd ki magad a porból...” Tényleg nagy megköztözöttség, akinek nyakán is bilincs van, aki a porban fekszik. Még ha csak fel kellene kelniünk, de egyfajta közegellenállással is meg kell birkóznunk, a bilincsel, a porral. Nem könnyű kijönni a nyomorúságból, a mélységből. Nagyon-nagyon mély állapotban van az Isten népe. Olyan fogságban van, ami szorongatja a nyakát.

LEGNAGYOBB SZÜKSÉGLETÜNK

Mi adhat erőt a felkeléshez, mit fog jelenteni számára a felébredés: „Öltözd fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem, szent város, mert nem lép tebeléd többé körülmetéletlen, tisztátalan!”

Nemcsak a porból való kiemelkedésre, hanem valamibe való felöltözésre hív. Tudjuk, hogy az öltözet mit jelent a Biblia szerint. Mi az erőssége a népnek, mivel tud legnagyobb hatást kifejteni környezetében? A tanítással, a szavával? Ékességének ruhája, ha Isten jellemét, a tiszta és ragyogó fehér gyolcsot magára ölti.

Sok mindenről beszéltünk: bizottságok működéséről, hogyan lehetne szervezetenként is megújulnunk, a gyakorlatban hatékonyabban, rugalmasabban tevékenykednünk. Ezek csak akkor fognak a gyakorlatban is működni – és nem akarom a kérdéseket leértékelni és a helyes irányvonalat háttérbe szorítani –, ha a mi jellemünk, a mi életünk Krisztus életéhez, jelleméhez tud hasonlítani.

Az erősség kifejezés azt jelenti itt, hogy „öltözz fel, öltözzél fel ékességed ruháiba”. Ezt nem magunknak kell kiszabnunk, nem nekünk kell elkészíteni, ezt Isten akarja ránk adni, mi csak felvehetjük. „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben, mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül.” (Ésa 61,10) Így folytatja: „Te szent város, nem lép többé beléd semmi tisztátalan.” Jeruzsálemet szent városnak nevezi, ami most romokban hever, illetve romokban fog heverni. Van még reménysége a népnek, mert még mindig szent városnak nevezi Jeruzsálemet, és hogyha felölti magára azt az öltözetet, amit Krisztus akar ráadni, akkor továbbra is megőrizheti „szent” státusát. Továbbra is nevezheti így válsztottait. Félni fognak a népek tisztátalanságukban belépni a szent városba, mivel „szent nép leszel”.

MIT JELENT MEGÚJULNI?

A következőkben szeretném közelebb hozni nektek, hogy az utóbbi időben mit értettem meg az ébredés, megújulás, reformáció fogalmaiból. Számomra ezek a kifejezések – mivel oly sokszor emlegetjük (időnként indokolatlanul) – sokszor már-már tartalmát veszített fogalmakká, vagy kiüresedett szállóigékké váltak. Nem éltem 1975-ben közöttetek, még 1985-ben sem vettem részt azon a csodálatos alkalmakon, melyeken az ún. 1888-as üzenetek megelevenedtek. Ezért én máig is különös csodálkozással vegyes várakozással hallgatom az erről szóló beszámolókat. A bibliai nagy megújulási mozgalmak ismeretében el tudom képzelni „elméletben”, hogy milyen is lehetett ez a szép idő, de továbbra is csak – immár húsz éve – mi fiatalabbak, és akik utánunk jöttek, várunk valami különleges ébredésre, aminek valóságos, gyakorlati tapasztalásával még adósok vagyunk. De valamit nagyon várunk, mert nem jó a porban, megkötözöttségben, fogságban lenni. Nem jó az, ha nyakunkat szorongatja a bilincs.

Most azt szeretném megfogalmazni nektek, amire magam is nem oly rég döbbsentem rá: **az ébredés végtelesen egyszerű dolog.** Nem kell túlmisztifikálni, valami jövőbe tolni, hogy ébredés, megújulás lesz közöttünk. Olyan sokat beszélünk róla, és mégsem értjük. Nem azt akarom mondani, hogy ne beszéljünk róla, de ne úgy, hogy a jövőben majd egy nép csodálatos, különleges módon, egyik pillanatról a másikra felébred. Valóban különleges csoda lesz, de végtelesen közel lehet hozzánk, ha megértjük a lényegét. Az *apostolok története* c. könyvből olvashatjuk, hogy mit jelentett az ébredés, megújulás pünkösdkor. A Szentlélek csodálatos módon megérintette őket. Mi történt az apostolokkal? Olvasom a Pünkösdkor c. fejezetből:

„Gondolataik egyetlen tárgya Krisztus volt, egyetlen céljuk országának fejlesztése. Lelkületük, jellemük hasonlóná vált Mesterükhöz, és az emberek látták, hogy Krisztussal vannak.” Kiemelném az első mondatot: „Gondolataik egyetlen tárgya Krisztus volt.” Amikor ébredésről beszélünk, akkor Krisztusról beszélünk, a Megváltónkkal kerültünk kapcsolatba. **Megújulásról akkor beszélhetünk, amikor Krisztus kézzelfogható módon közel van hozzánk, mélyebben megértjük szeretetét: Ő lesz életünk központja, és mindig Vele akarunk lenni, Neki akarunk szolgálni.**

Az 52. fejezetben ezt mondja az Ige: „Rázd ki magad a porból...” Ez olyan, mintha emberileg akarnánk tenni valamit, de ezt alig tudjuk elvégezni, hogy felemelkedjünk, kiemelkedjünk a porból, nyomorúságunkból. „Mert így szól az Úr Isten: ingyen adattatok el és nem pénzen váltattok meg.” Akkor tudjuk magunkat a földről felemelni, akkor történik életünkben igazi megújulás, ha Isten szavára odafigyelünk, mert azt mondja az Úr Isten: „Ingyen adattatok el és nem pénzen váltattok meg.” Mint ha azt mondaná: amikor eltávolodtunk Istentől és a romlásba, nyomorúságba kerültünk, tulajdonképpen ingyen történt, nem kaptunk érte semmit. Ekkor önmagunk, saját érdekünk ellen cselekedtünk. Haszontalan dolog a bűn útján járni, ingyen adattunk el, semmi örömünk, áldásunk, javunk nem származott ebből. Mire jó nekünk ez?

NEM PÉNZEN VÁLTATTOK MEG

A nyomorúságból való kiszabadulásunk nem pénzen történik, nem valamilyen erőteljes emberi beavatkozás, buzgóság, emberi igyekezet által fog bekövetkezni. Egy dolog miatt történik: ha megértjük, hogy nem

pénzen váltattunk meg. Ha személyesen komolyan vesszük azt, hogy értünk személyesen Isten mit fizetett. Ahogy üdvösségünket sem érdemlehetjük ki, nem vásárolhatjuk meg, úgy megújulásunk, felébredésünk is csak hit által történhet.

Ellen G. White ezt írja: „Nincs szükség keserves szellemi törekvésre és gyötrelmekre ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjünk. Csupán el kell fogadnunk azt a megváltást, amelyről Isten világosan szól igéjében.” (*Szemelvények I.*, 306. o.)

Egyszerűen, ha a megváltásunkat igazán megértettük és elfogadtuk, Isten szeretetével találkozunk Krisztusban. Nem pénzen váltattok meg! Nem cselekedetek által váltattok meg! Az apostolok erre döbbsentek rá.

„Krisztus vezetése folytán a tanítványok megértették, hogy a Szentlélek erejére van szükségük, hogy művüket megkezdhessék. Többé nem voltak már tudatlanok és műveletlenek, vagy egymást meg nem értők független csoportja, akik egymással szembeszálltak, most már nem reménykedtek világi nagyság és méltóság elérésében. Egy akarattal voltak eltelve, kiknek szíve-lelke egy volt. Gondolataik egyetlen tárgya Krisztus volt, egyetlen céljuk országának fejlesztése, Krisztusért végzett munka, mert lelküket, szívüket teljesen betöltötte az Ő szeretete.” (Uo.)

Jó lenne egy egyetemes, nagy ébredést tapasztalni egyházunk és gyülekezeteink életében. Ellen White ezt írja a *Szemelvények I.* kötetében: „Az egész egyház megújulásában reménykedünk? Különleges készítő erőre várunk? Az az idő sohasem jön el.” (116. o.) Fájdalmas ezzel szembesülni. Mert ebből törvényszerűen az következik, hogy először nekem és neked kell megújulni. Mert ha az egész egyház megújulását várjuk, akkor téves váradalmaink vannak. Bár a Szentlélek pünkösdkor körülbelül száz-húsz tanítványra szállt le és nem csak

egyesekre; hasonlóan a késői eső áldása is imacsoportokra, munkálkodó emberekre fog áradni. Ne keseredjünk hát el, ha az egész egyház megújulását még nem látjuk.

A MEGÚJULÁS ÁRA

Szeretném felidézni alapigénk újszövetségi párhuzamát: „*Serkenj fel, aki aluszol, támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus.*” (Eféz 5,14)

Mikor történik? Akkor, amikor felragyog nekünk a Krisztus; mert a megújulás ezt jelenti. Számomra megvilágosító erejű volt Roy Hession *Jézus erőterében* c. könyve, melyből a következőket idézem:

„Nem kétséges, hogy az ébredésnek ára van, ez azonban nem feltétlenül hosszú éjszakákon át tartó kimerítő imádkozást vagy gyötrelmes áldozatvállalást jelent, hanem egyszerűen azt, hogy feladjuk büszkeségünket, és alázatosan megbánjuk bűneinket. Az ébredéshez vezető nyitott Ajtó a földszinten áll, éppen úgy, mint az üdvösség vagy bármely más áldás bejárata. Azáltal, hogy bűnbánattal járulunk Krisztus elé, már át is léptük az ébredéshez vezető ajtó küszöbét, mert Ő maga az ébredés és egyben az ehhez vezető Ajtó is. Némelyek talán vitatják, hogy ez nem az az általános és látványos ébredés, amelyre manapság oly nagy szükség lenne. Erre azonban azt felelhetjük, hogy általában a megújulási mozgalmak mindig így kezdődtek. Azzal, hogy egy ember engedte, hogy Isten átfőrmálja az életét, és erről bizonyosságot tett. Nem lehetséges, hogy Isten azért tartotta vissza eddig a hűn óhajtott ébredés áldását, mert nem hit által, hanem a törvény cselekvése által kerestük azt (Rm 9,32) – és így elvettük a földszinti Ajtót? Nem lehetséges, hogy inkább a mások ébredését akartuk látni, ahelyett, hogy mi magunk hajlandók lettünk volna megújulni és elsőként beismer-

ni az ébredés szükségességét saját életünkben? Nincs-e annak jelentősége, hogy amikor az ébredés nyilvánvalóan megjelenik sokak életében, akkor nem magáról az ébredésről szoktak beszélni, hanem sokkal inkább Jézusról?” (65–66. o.)

Nem a „magunk által csiholt szikrák” által akartunk magunkból ébredést kicsiholni? Nem lehetséges, hogy nem az Ajtón keresztül és a helyes úton közeledtünk a megújulás felé? Hogyan is juthatunk el az ébredéshez? Erről szól a következő idézet: „*Szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre vezet, kevesen vannak, akik azt megtalálják.*» (Mt 7,14)

Eleinte a kereszthez vezető út szélesnek tűnik, mert mindannyian együtt mehetünk. De amint közeledünk a bűnbánat felé, az út egyre keskenyedik, amíg már nincs elég hely, hogy elférjünk egymás mellett, már nem veszhetünk el a tömegben. Sokan le is maradnak. Amikor pedig végül megérkezünk magához az Ajtóhoz, már kettőnek sincs hely. Aki be akar lépni, az fájdalmasan magára marad. *Egyedül* kell bűnbánatot tartanunk, nincs ott senki, akire várhatnánk. Mi azonban nem akarunk *egyedül* bünt vallani. Az ördög el akarja hitetni, hogy a mellettünk álló tehet minderről, és ragaszkodunk ahhoz, hogy előbb ő tartson bűnbánatot. Ilyen állapotban azonban soha nem jutunk be az Ajtón. Elsőként nekünk kell megbánnunk bűneinket, mintha mi lennénk *az egyedüli* bűnösök e földön. Talán a másik is hibás volt, a mi reakciónk (a neheztelés, kritika vagy haragtartás) azonban semmivel sem volt jobb, sőt Isten szemében talán még rosszabb is... Jézus sohasem küld el minket, amikor bűnösként jövünk Hozzá. Ha mégsem tapasztaljuk, hogy olyan Megváltó Ő, aki teljesen ki tud hozni bennünket a sötétségből és a vesztes állapotból a világgosságra és a szabadságra, akkor életünk valamely területén még mindig

ellenállunk annak, hogy megtörjünk és elismerjük bűnösségünket.” (I. m., 68–69. o.)

Ne várjunk arra, hogy a másik változzon meg. Úgy ne beszéljünk ébredésről, hogy mások ébredjenek bűneikre. Ezért mondtam, hogy amikor készültem, nagyon találva éreztem magam. Addig ébredésről nem beszélhetek, amíg a szoros Ajtón nem tudok vagy nem akarok bemenni, mert egyre szorosabb, és csak egyedül férek be. Krisztushoz csak egyedül mehetek. Felébredni, megbánni a bűneimet csak én tudom *egyedül*, és amikor ez megtörténik, az ajtón túl a Golgota keresztnél Krisztussal találkozik az ember.

Ekkor elindulhat egy olyan ébredés, amikor egy megváltozott ember képes másokat is felébreszteni.

A KÉSEDELEM OKA

Ellen G. White több mint száz évvel ezelőtt hasonló felismerésre jutott, amikor egy eredménytelen generálkonferencia után Isten álomban megmutatta neki, mi kellett volna ahhoz, hogy lelki áttörés következzen be népe soraiban.

„A Szentsátor imaház nagytermében gyűltünk össze. Imát ajánlottunk föl, dicséretet énekeltünk, majd újra imádkoztunk. A legbuzgóbb könyörgéssel ostromoltuk Istent. A Szentlélek jelenléte ütötte rá pecsétjét az összejövetelre. A Szentlélek mélye szántott, s néhány jelenlevő sírt. Egyikünk fölállt és elmondta, hogy a múltban nem volt egy akaratlan néhány testvérrel, nem szerette őket, de most világosan látja magát. Ünnepelesen ismételte el a laodiceai gyülekezet üzenetét: »*Azt mondod: gazdag vagyok, dúsgazdag, semmire nincs szükségem* – mondta. – *Önelégültségemben pontosan ezt gondoltam. Hát nem tudod, hogy nyomorult vagy és szánalomra méltó, szegény, vak és mezítelen?* Most látom, hogy ilyen

vagyok. Megnyílt a szemem. Kemény és igazságtalan voltam. Azt képzeltem, hogy igaz vagyok, de most megtört a szívem, s tudom, hogy rászorulok az Úr értékes tanácsára, aki alaposan vizsgál minket. Mily könyörületesekek és szánakozóak ezek a szavak: *Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben próbált aranyat, hogy gazdaggá légy, fehér ruhákat, hogy öltöztetted legyen, s ne láttassék ki mezítelenségéd rútsága; és szemgyógyító írral kend meg szemedet, hogy láss.»* (Jel 3,17–18) A felszólaló azokhoz fordult, akik leborulva imádkoztak: »Be kell vallanunk bűneinket, és alázunk meg szívünket Isten előtt.« Megtört szívvel bűnvallomást tett, majd odalépett néhány testvérhez, egyiknek a másik után nyújtotta a kezét és bocsá-

natot kért tőlük. A megszólítottak talpra ugrottak, ők is bűnvallomást tettek, bocsánatot kértek. Majd egymás vállára borultak és sírtak. Az egész gyülekezeten futótűzként terjedt a bűnvallomás lelkülete. Mintha csak pünkösöd lett volna. Isten dicsőretét zengedeztük csaknem reggelig. Többször hallottam a szavakat: »Aki-*ket én szeretek, megfeddem és megnyítem. Légy buzgóságos azért és térj meg! Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.*« (Jel 3,19–20)

Senki sem látszott túl kevélynek ahhoz, hogy szívből jövő vallomást tegyen, a tekintélyes testvérek jártak elöl, akikben azelőtt nem volt bátor-

ság bevallani bűneiket. Örömujjongás hangzott, amilyen még nem volt a Szentsátorban.

Ezután felébredtem, és kis ideig nem tudtam, hol vagyok. A toll még mindig a kezemben volt. Valaki így szólt hozzám: »*Ex lehetett volna.* Az Úr várt, hogy mindezt megtegyed népéért. Az egész menny várakozott, hogy kegyelmes lehessen.« Arra gondoltam, hol tartanánk már, ha a világtanács ülésén alapos, benső munkát végeztünk volna. A csalódás keserősége lett úrrá rajtam, mert rájöttem, hogy aminek tanúja voltam, álom csupán.» (*Bizonyágtételek VIII., 71–72. o.*)

A próféta álma több mint száz éve álom csupán – remélhetőleg már nem sokáig!

HÍREK

KERESZTSÉG

Budapest, Zugliget, 2006. június 11.

Balogh Richárd (Bp., Széchenyi-hegy)

Bodnár Levente (Bp., Órjárd u.)

Kápolnás Angelika (Bp., Zugliget)

Kegyesné Dadi Krisztina (Bp., Széchenyi-hegy)

Kovács Gáborné (Eger)

Lévai Béláné (Bp., Széchenyi-hegy)

Ócsai Éva (Farmos)

Pisch Tamás (Székesfehérvár)

Tóth Ferencné (Eger)

Fehérvár, 2006. július 9.

Bognárné Mihályi Marianna (Fehérvár, Fehérvár) (Fehérvár) (Fehérvár)

Szentgál, 2006. augusztus 5.

Horváth Zsanett (Szentgál)

HÁZASSÁGKÖTÉS

Drubits Ágnes és Ducza Róbert (2006. május 21.)

Gyaraki Henrietta és Rieger Roland (2006. augusztus 27.)

Imreh Ildikó és Bán László (2006. május 28.)

Horváth Mónika és Balogh Richárd (2006. augusztus 27.)

Horváth Zsanett és Gángó Balázs (2006. augusztus 27.)

Kápolnási Angelika és France Mutombo (2006. június 18.)

SZÜLETÉSEK

Fürj György és Fürjné Simon Edina gyermeke:

Fürj Magdaléna (Győr)

Hegedűs Attila és Hegedűs Attiláné gyermeke:

Hegedűs Fanni (Sarkad)

Pató László és Varga Renáta gyermeke:

Pató Dániel (Bp., Széchenyi-hegy)

Rubus János és Rubusné Varga Erzsébet gyermeke:

Rubus Réka Veronika (Bp., Zugliget)

KEDVES BARÁTAINK ÖRÖMÉBEN IS OSZTOZUNK:

Baricz Tibor és Kiss Zsuzsanna gyermeke:

Baricz Orsolya (Budapest)

HALÁLOZÁS

Becsei Imréné (Szolnok)

Gyulai Józsefné (Gyulavári)

Jurák Mártonné (Pilisszántó, Elek)

Szmolár Lajosné (Kéthely)

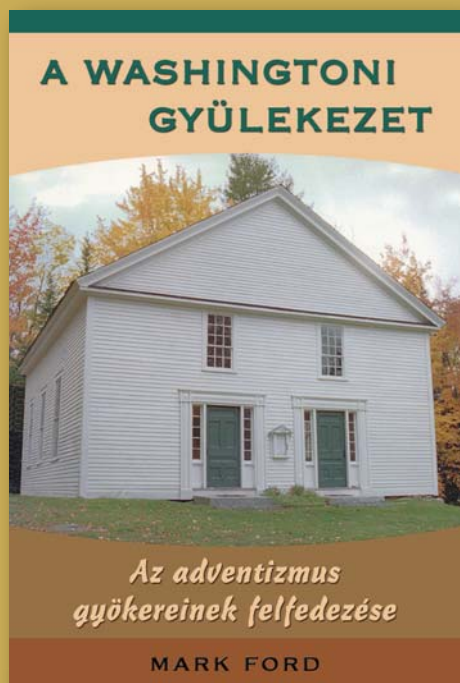
Varga István (Kéthely)

Varga Istvánné (Kéthely)

Irimiás Lajosné (Dunaújváros)

Blága Jánosné (Kunágota, Elek)

Nagy Imréné (Miskolc)

MARK FORD: A WASHINGTONI GYÜLEKEZET *Az adventizmus gyökereinek felfedezése*

Mark Ford korabeli fotókkal gazdagon illusztrált könyve az 1840-es évektől kíséri nyomon a New Hampshire-beli washingtoni gyülekezet életén keresztül a H. N. Adventista Egyház születését, küzdelmeit és fejlődését. A szerző különös gondot fordít az Ellen G. White szolgálatában megnyilatkozó mennyei vezetés, valamint az adventista pionírok ma is bátorító tapasztalatainak bemutatására.

Ára 1100 Ft

BÁNHIDI TIBOR: AZ ÖNURALOM (M)ÉRTÉKE *gyermekünk és önmagunk életében*

Az önuralomra nevelés alapelvei és módszerei pontosan megfogalmazhatók és gyakorolhatók, bár a pozitív eredmény elérése csak komoly elhatározás és kitartás által lehetséges.

A *Nevelési füzetek* c. sorozat első köteteként megjelenő kiadványban elsősorban nem szakirodalmi idézetekkel találkozhatunk, hanem a mindennapi élet feladataival, küzdelmeivel, nehézségeivel és örömeivel. Az írás a szerző tízéves gyűjtőmunkájának eredménye, amely az Isten Szavát tisztelő családok, nevelőcsaládok megélt tapasztalataira épül.

A fejezetek végén található összefoglalás és az átgondolandó kérdések az egyes témák egyéni vagy csoportos feldolgozását segítik.

Ára 400 Ft

GYŐZELEM

Krisztus győzelme a mi győzelmünk is lehet

A Reisinger János által szerkesztett kötet a 2005-ös nyári Biblia-táborok „Hogyan győzhetünk...” c. előadás-sorozatának írott változata, kiegészítve François Mauriac *Győzelem a szorongáson* c. írásával.

Ára 850 Ft